General | Alba Carreres / Anna Masnou | Actualitzat el 06/04/2022 a les 07:53

Volen la mateixa joguina? Què fer?

Germans, amistats, que volen el mateix objecte, la mateixa joguina, que volen fer el mateix

[inicicentrareport]Ningú feia cas a aquella galleda de sorra. Però, de sobte, sembla que tothom la vol i, a més, a la vegada. **Es barallen pel mateix objecte, per la mateixa joguina.** Ho volen ja, ploren per reivindicar allò que volen. Una situació força freqüent. Què cal fer en aquests casos?

Segons ens explica l'Anna Masnou, psicòloga especialitzada en ansietat, estrès i relacions, és important saber si la joguina té o no propietari. "**Qui ha de decidir, en primera instància, és el propietari o propietària de l'objecte**. Els infants viuen en un món ple de coses que no són seves i, a sobre, sovint els obliguem a compartir el poc que tenen, com són les joguines", explica l'Anna Masnou.

Les criatures tenen molts límits en les seves propietats. Habitualment, cap als 4-5 anys l'únic que tenen seu que no siguin les joguines (que sovint són compartides), és un llapis o una motxilla. Una de les excuses que les persones adultes solem utilitzar per demanar-los que deixin aquell objecte que és seu és: "tu no l'estaves fent servir".

"Sempre explico que la majoria de cotxes estan 23 hores al dia parats. **Us imagineu que us vingués algú i ens digués: com que tu no l'estaves fent servir l'utilitzo jo**. I t'insistissin que has de compartir. Oi que no té sentit? Doncs per als infants tampoc", ens explica la psicòloga.

[GotaVerdaPle] Què passa quan aquest bé és comú? Per exemple un gronxador. Ets al parc i dos infants volen just pujar al mateix gronxador. Com cal gestionar-ho? Segons ens explica l'Anna Masnou, en funció de l'edat de les criatures seria bo que ho negociïn ells. "Si ho gestionem nosaltres, les persones adultes els infants aprendran que qui posa les normes és sempre una altra persona", assegura.

"Cal que els ensenyem que **compartir no és una obligació**, ha de sortir de dintre. Com quan volen alguna cosa del nostre plat i els ho compartim amb gust, cal que entenguin que és una sensació bonica, que vulguin des de l'empatia que l'altra persona s'ho passi bé i es gronxi una mica", ens explica.

[GotaVerdaPle] Com ho podem fer això? Doncs primer de tot entenent que segurament l'infant fins als 6 anys no està preparat per entendre **què és l'empatia**, però se'ls pot anar fent reflexions: "Se'ls pot dir que si no compartim aquesta persona segurament se n'anirà a un altre lloc", explica l'Anna Masnou.

"**Sovint l'infant més gran es veu perjudicat**. Acostumem a demanar-los als infants més grans que cedeixin objectes i espais als més petits amb l'excusa que són petits. Obligar no ajuda, potser en aquell moment soluciona, però a la llarga pot causar problemes", explica.

També és molt típic al·legar el fet que l'altra persona està plorant per obligar el nostre infant a donar-li l'objecte: "que no veus que està plorant?". "**Això el que fa és ensenyar a les criatures el xantatge emocional**. Oi que no deixaríem les claus del nostre cotxe encara que l'altra persona plorés?", exemplifica l'Anna.

Segons ens diu tampoc hem de limitar el temps: si l'infant vol estar 10 minuts al gronxador que hi estigui. L'altra persona ja buscarà una altra cosa a fer, s'avorrirà i marxarà. "Si vols reservar un hotel i no hi ha habitacions disponibles oi que busques un altre hotel? Doncs així **els prepararem per**

la vida", explica la psicòloga.

Per últim, **quan estem fent una activitat en grup** i hi ha una persona que vol acaparar totes les joguines, per exemple, en un pati d'una escola, en aquest cas sí que hem d'intervenir, però en cap cas obligar a l'infant ni posar-li una etiqueta. [ficentrareport]